

VERZAMELAAR 'DOODGEWONE' ROTTERDAMSE ONDERNEMER SLAAT COLLECTIE OP BIJ 'BOIJMANS'

'Gewone' Ali heeft zoveel kunst dat hij Depot huurt

Het nieuwe depot in Rotterdam staat bomvol opgeslagen kunstwerken van Museum Boijmans Van Beuningen en grote bedrijven als KPN en Rabobank. Plus: de collectie van Ali Keles (38), een 'doodgewone' Rotterdamse ondernemer en kunstverzamelaar. Met een mooi levensverhaal.

Angelique Mulders

'Dit is het mooiste uitzicht vanuit het depot. Je ziet het museum met de historische toren, maar ook de Erasmusbrug." Ali Keles geniet nog steeds intens van zijn stek op de vierde etage van het collectiegebouw.

En dan te bedenken dat hij slechts een paar weken voor de officiële opening van Depot Boijmans Van Beuningen door de koning zeker wist dat deze prachtplek van hem kon zijn. Maar daarover later meer.

Niet alleen slaat deze oprichter-eigenaar van Lakeside Capital Partners in het collectiegebouw zijn ruim 80 hedendaagse kunstwerken veilig op, hij toont ze ook. Nu bijvoorbeeld van in de kunstwereld bekende namen als Iván Navarro, Hans Op de Beeck en Jacco Olivier. En dan geeft deze liefhebber ook nog een jonge kunstenaar, Marloes Roeper, een werkplek. Zij mag in 'zijn deel' van het Depot aan de slag als *artist in residence*.

Naar kunst kijken of zelf kopen. Daar ging het vroeger bij hem thuis in de wijk Bloemhof (Feijenoord) nooit over. Moeder Melek en vader Huseyin - de eerste op 8-jarige leeftijd vanuit Turkije naar Rotterdam gekomen, de ander op zijn 18de om te trouwen - waren niet bezig met kunst.

Erasmiaans

„Op het Erasmiaans Gymnasium, nu zo'n beetje naast het Depot, kreeg ik er wat van mee. Ik herinner me dat we dia's te zien kregen van kunst uit de klassieke oudheid en dat we mochten raden naar de periode van wanneer het gemaakt was. Daar deed ik enthousiast aan mee; ik zat vaak goed met mijn gegis.”

Sowieso kijkt hij met plezier terug op zijn middelbare schooltijd. Dit ondanks dat het destijds nog wat schortte aan diversiteit binnen de Erasmiaans-gelederen. „De rijke his-

torie is indrukwekkend en de humanistische aanpak heeft een mooie *footprint* bij mij achtergelaten.”

Investeerder

Keles koos na zijn studententijd voor een carrière in het bedrijfsleven, hij is investeerder. Maar sinds een jaar of vijf noemt hij zichzelf ook kunstverzamelaar. Al verwerft hij al langer dan dat werken. „Je wordt het niet van de ene op de andere dag. Het is een ontwikkeling in jezelf.”

Het was de vader van zijn boezemvriend Mark Mouthaan, ontmoet tijdens de studie rechten, die hem een belangrijk inzicht gaf. „Zijn vader Floor was president-commissaris van PAN (een kunstbeurs in Amsterdam, red.) en het was 17, 18 jaar geleden mijn eerste bezoek aan een kunstbeurs ooit. Het gaf een gevoel van spanning, van enthousiasme. Ik was echt *getriggerd* en bleef daarna ook kunstbeurzen bezoeken. Ik leerde daar eigenlijk pas dat kunst niet alleen voor musea is. Het zat daarvoor nooit echt in mijn hoofd dat je het zelf kunt verzamelen.”

Kunsthall

En ook in de Kunsthall, in zijn eigen stad, leerde Keles een les. Hij bezocht in 2011 de tentoonstelling *I promise to love you*: allemaal kunstwerken die in eigendom waren van Joop van Caldenborgh, destijds directeur-eigenaar van het in Rotterdam gevestigde chemieconcern Caldic.

„Vanuit zijn passie heeft deze meneer tientallen jaren werken verzameld. Het is persoonlijk, maar het heeft tegelijkertijd een duidelijke band met zijn onderneming. Daar zag ik met prachtige voorbeelden dat een bedrijf óók een kunstcollectie op kan bouwen. In het geval van de Caldic Collectie is het uiteindelijk zelfs in een eigen museum, Voorlinden in Wassenaar, uitgemond.”

Keles herinnert zich zijn eerste aanschaf. Een schilderij van bescheiden omvang en klassieker van aard dan gebruikelijk voor hem. „Het is van Asli Kutluay en het is een van de

weinige werken die ik van een Turkse kunstenaar heb gekocht”, vertelt hij.

Speciale band

„Ik was op bezoek in haar atelier in Ankara en ik bleef maar kijken naar dat schilderijtje van een tengere vrouw. Ze is mooi maar je ziet ook dat er iets met haar aan de hand is. Het werk lijkt niet op wat Kutluay normaal maakt; dat zijn vooral sculpturen en is meer humorvol. Die geschilderde vrouw bleek Fikriye, met wie Atatürk (*grondlegger van de republiek Turkije, red.*) een speciale band had. Haar verhaal is tragisch en haar portret raakte me echt.”

Deze aankoop ging vlot, maar dat is zeker niet zoals het normaliter gaat. „Soms duurt het jaren voordat ik alsnog een werk koop, omdat ik het heel lang laat landen”, legt hij uit.

„Kunst is als een liefdesverhaal. Je wordt gegrepen als je iemand ziet, of als je een kunstwerk bekijkt, en vervolgens merk je dat je de behoefte hebt om het dichtbij je te willen hebben. Als dat gevoel blijft, weet je dat het zo moet zijn.”

Vennootschappen

En zo is het balletje dus gaan rollen. De dertiger verzamelt nu hedendaagse kunstwerken voor zijn bedrijf Lakeside Capital Partners, een investeringsmaatschappij met het hoofdkantoor in Rotterdam-Overschie.

Zijn medewerkers, zo'n 200 in totaal, komen dagelijks in aanraking met de verworven werken want ze zijn te zien op de meer dan vijftien

▲ **Kunstverzamelaar Ali Keles in Depot Boijmans van Beuningen: „De vrije expressie van kunstenaars, mensen die een bepaalde periode vastleggen en daarover reflecteren, is belangrijk.”** FOTO MARCO DE SWART

“**In de Kunsthall zag ik met prachtige voorbeelden dat een bedrijf óók een kunstcollectie kan opbouwen**

– Ali Keles, ondernemer en kunstverzamelaar

plekken waar vennootschappen van zijn onderneming zijn gevestigd.

„De meeste van mijn ruim tachtig werken zijn in die bedrijven te zien, maar ik heb ook opslag nodig voor de Lakeside Collection. We waren bezig om bij ons kantoor in Overschie een 'artspace' te ontwerpen met ondergronds een kunstopslag, maar toen kwam Depot Boijmans Van Beuningen in beeld als een plek waar ook ruimte gerealiseerd zou worden voor particulieren en bedrijven”, zegt Keles.

„Toen ik hier met Sjarel Ex (*de Boijmans-directeur, red.*) rondliep terwijl het depot nog in aanbouw was, viel ik meteen voor dit compartiment. Het leek destijds al verhuurd te zijn, maar dat bleek later toch anders. Zo doende tekenden Sjarel en ik een paar weken voor de opening van het depot het huurcontract.”

Vrije expressie

Het kopen van kunst noemt Keles maatschappelijke verantwoordelijkheid nemen.

„De vrije expressie van kunstenaars, mensen die een bepaalde periode vastleggen en daarover reflecteren, is belangrijk. En daarom is het van belang om hun werk te kopen, omdat kunstenaars ook ergens van moeten leven. Het alleen maar mooi vinden en er naar kijken, vind ik onvoldoende.”

Het draait niet om bezit. „Kunst kopen gaat voor mij vooral om het behoud voor de toekomst. Om het conserveren.”